

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce **R. F.**, bytem T., nyní bytem P., proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem v Praze 5, Křížová 25 (dále jen **ČSSZ**), v řízení o žalobě ze dne 3.10.2011 proti rozhodnutí žalované ze dne 8.8.2011 č.j. X o *invalidní důchod*,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou následně doplněnou k výzvě soudu s připojenou kopií napadeného rozhodnutí se žalobce domáhá *přezkoumání rozhodnutí* žalovaného správního orgánu, tj. **ČSSZ ze dne 8.8.2011**, jímž žalovaná zamítla jeho námitky a potvrdila rozhodnutí ze dne 29.4.2011 č.j. X, kterým byla zamítnuta jeho žádost o invalidní důchod pro nesplnění podmínek dle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění (dále jen **zákon**), neboť podle lékařského posudku Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen **OSSZ**) Plzeň-sever ze dne 28.3.2011 není invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 20%.

V *rozhodnutí ze dne 8.8.2011 o zamítnutí námitek žalobce* žalovaná uvedla mimo jiné v odůvodnění, že se pečlivě zabývala všemi námitkami žalobce, přičemž zdravotní stav posoudila komplexně nad rámec jejich rozsahu, ale ani dle nového posudku o invaliditě ze dne 19.7.2011 žalobce není invalidní dle § 39 odst. 1 zákona, protože míra poklesu jeho pracovní schopnosti byla určena v celkové výši 25%. Rozhodující příčinou dlouhodobě

nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XII, položce 1a) přílohy k vyhlášce Ministerstva práce a sociálních věcí č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity (dále jen **vyhláška**), pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 10-15%. Tomuto zařazení odpovídají chronické pyodermie, ohraňované procesy, lehké funkční postižení; jedná se o stav po opakovaných excizích sakrálního dermoidu. Vzhledem k dělnické profesi je míra poklesu pracovní schopnosti zvolena na horní hranici vymezeného rozpětí, tj. 15% a vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu se podle § 3 odst. 1 citované vyhlášky zvyšuje tato hodnota o 10%. Dle lékaře ČSSZ lze posudkový závěr OSSZ Plzeň-sever potvrdit, neboť 5% diskrepance ve výsledném stanovení poklesu pracovní schopnosti daná volbou jiného posudkového kritéria nepřináší změnu posudkového závěru (nejedná se o invaliditu). Žalovaná také vyjádřila, že vzhledem k tomu, že invalidita dle § 38 zákona je jednou z nutných podmínek pro vznik nároku na invalidní důchod, nemohla uplatněným námitkám žalobce vyhovět.

Žalobce v žalobě mimo jiné vyjádřil nesouhlas s napadeným rozhodnutím, protože bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, když dochází k celkovému zhoršení jeho zdravotního stavu, pro velké bolesti a neustálé zdravotní problémy (dlouhodobé bolesti bederní páteře) není schopen výkonu žádné soustavné výdělečné činnosti a léčí se nyní i pro deprese; závěrem bylo navrženo zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalované k novému rozhodnutí a uznání invalidního důchodu.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 15.10.2011 navrhla důkaz posudkem příslušné posudkové komise MPSV, která posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného soudního řízení ve věcech důchodového pojištění. Z dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobce zaslaného s vyjádřením bylo zjištěno, že napadené rozhodnutí ze dne 8.8.2011 bylo žalobci doručeno dne 15.8.2011.

Z obsahu vyžádaného *posudkového spisu OSSZ Plzeň-sever* vedeného ohledně žalobce soud zjistil ze založeného *záznamu o jednání OSSZ a posudku o invaliditě ze dne 28.3.2011*, že žalobce nebyl uznán invalidní podle § 39 odst. 1 zákona, když rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XI., odd. C, položce 7a) přílohy k vyhlášce, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 10% a vzhledem k jeho vlivu na schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnost rekvalifikace se podle § 3 odst. 2 citované vyhlášky zvyšuje tato hodnota o 10%, *celkově činí 20%*. Dále ze založeného *záznamu o jednání ČSSZ – lékařská posudková služba, pracoviště pro námitkové řízení Plzeň, a posudku o invaliditě ze dne 19.7.2011* vyplývá, že žalobce nebyl uznán invalidní dle § 39 odst. 1 zákona, kdy rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XII., položce 11a) (*jedná se o písařskou chybu, neboť uvedená položka 11a) neexistuje, správně má být uvedeno 1a*)) přílohy k vyhlášce, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 15%, která vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu byla ve smyslu § 3 odst. 1 cit. vyhlášky zvýšena o 10%, takže celkově činí 25%.

V této projednávané věci se jedná o dávku podmíněnou zdravotním stavem a v takovém případě je rozhodnutí soudu závislé především na odborném lékařském posouzení. Ve správním soudnictví ve věcech důchodového pojištění posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost pojištěnců Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (*dále jen PK MPSV* nebo *komise*), jak vyplývá z § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění. Z těchto důvodů požádal soud PK MPSV – pracoviště v Plzni o vypracování posudku, který byl vypracován po jednání konaném dne 29.12.2011 v přítomnosti žalobce. Z obsahu tohoto posudku soud mimo jiné zjistil, že k datu vydání napadeného rozhodnutí (8.8.2011) žalobce nebyl invalidní podle § 39 odst.1 zákona, protože nešlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35 %, jelikož rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti bylo zdravotní postižení uvedené v kapitole XII., položka 1a) přílohy k vyhlášce, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 10-15%, přiznáno bylo 15% a vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu byla podle § 3 odst. 1 vyhlášky zvýšena tato hodnota o 10%, takže celkově činí 25%. Z doložených nálezů vyplývá, že se jedná o lehké funkční postižení, o ohraničené procesy s mírně rozšířeným zánětem na kůži a podkožní vazivo. Ostatní onemocnění, tj. vertebrogenní algický syndrom v oblasti lumbosakrální páteře, porucha dynamiky bederní páteře bez kořenové iritace a lehké omezení kyčelních kloubů při kaxartróze III. st.bilat. dle doložených lékařských nálezů nejsou tak závažná svým funkčním postižením, aby dosahovala stupně invalidity. Doložené psychiatrické vyšetření dokládá péči psychiatrické ambulance od 27.5.2011, nelze jej ještě hodnotit jako dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Žalobce není schopen práce s nutností dlouhodobého sezení, v nepříznivých klimatických podmínkách a práce fyzicky náročné, schopen práce s možností změny polohy sed-stoj v příznivém klimatu, práce fyzicky lehké, schopen rekvalifikace dle možnosti ÚP při dodržení obecných pracovních kontraindikací, neschopen jako řidič. Dle komise v posudkovém závěru námitkového řízení došlo k nesprávnému použití posudkových kritérií stanovených v právních předpisech. Bylo použito zařazení dle kapitoly XII., položky 11a) přílohy k vyhlášce, tato položka v uvedeném předpise neexistuje, tudíž zřejmě administrativní chybou došlo k přepisu, správné zařazení je kapitola XII., položka 1a). Dále komise uvedla k důvodu nesouhlasu žalobce, že se ohledně zdravotního postižení kůže nejedná o závažný defekt, který by odůvodňoval vznik invalidity, totéž je u dlouhodobé bolesti bederní páteře, u níž není objektivně prokázána kořenová iritace, tudíž se nejedná o závažné funkční postižení, které by odůvodňovalo vznik invalidity. (*Stejnopis posudku byl doručen žalobci i žalované.*)

Ústního jednání u zdejšího soudu dne 25.1.2012 se žalobce zúčastnil a mimo jiné uvedl, že po obsáhlém vysvětlení sice pochopil, že pro něj bude lepší podat si novou žádost o invalidní důchod, když jeho zdravotní stav se zhoršuje, ale přesto na žalobě setrval; závěrem se žalobce nevyjádřil a rozhodnutí ponechal na soudu. Zástupce žalované závěrem navrhl zamítnutí žaloby s ohledem na závěr posudku PK MPSV, jelikož žalobci se nepodařilo prokázat, že je invalidní.

S účinností od 1.1.2010 je stanoveno v § 39 zákona následující:

- (1) *Pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.*
- (2) *Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla*

- a) *nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně,*
- b) *nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně,*
- c) *nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.*

(3) Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Pro úplnost krajský soud dodává, že dle § 3 odst. 1 citované vyhlášky v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů. Podmínky pro toto zvýšení byly shledány posudkovými lékaři (OSSZ, ČSSZ i PK MPSV), jak uvedeno shora.

Žalobce se žalobou domáhá přiznání invalidního důchodu. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce (§ 2 odst. 3 věta druhá vyhlášky).

Subjektivní pocit žalobce o tom, že by mu měl být přiznán invalidní důchod pro zjištěné zdravotní potíže, však nemůže být důvodem pro přiznání tohoto důchodu, není-li podložen objektivně zjištěným zdravotním stavem. Invaliditu lze pojištěnci přiznat pouze tehdy, jestliže vyplývá z výsledku lékařských vyšetření a nikoliv proto, že pojištěnec je subjektivně o své invaliditě přesvědčen či argumentuje důvody shora uvedenými.

Soud ještě připomíná, že podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. v platném znění, soudní řád správní (dále jen *s.ř.s.*), při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci *stav ke dni 8.8.2011*. Pokud u žalobce dojde (nebo již došlo) ke zhoršení jeho zdravotního stavu, má kdykoliv znovu možnost podat žádost o přiznání invalidity prvního až třetího stupně v novém správním řízení (nejlépe po poradě se svými ošetřujícími lékaři).

Dále soud připomíná, že přiznání invalidity není vázáno na situaci na trhu práce, na nemožnosti zajistit si vhodné zaměstnání či na finanční, sociální nebo rodinnou situaci žalobce. V zákoně o důchodovém pojištění a jeho prováděcích předpisech jsou konstruovány podmínky, které musí žadatel splnit, aby mu mohl být přiznán invalidní důchod, velmi striktně. Při posuzování nároku na invalidní důchod je tedy možno vycházet pouze ze zdravotního stavu žadatele (tj. pojištěnce) za splnění další zákonné podmínky a to potřebné doby pojištění.

Po zhodnocení provedených důkazů dospěl v této věci soud k závěru, že *žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 8.8.2011 není důvodná*. Při posouzení zdravotního

stavu a dochované pracovní schopnosti žalobce vycházel soud především z posudku PK MPSV ze dne 29.12.2011 vypracovaného na základě řádně zjištěného zdravotního stavu, neboť komise pro jeho posouzení měla dostatek odborných lékařských nálezů zejména z doby před vydáním napadeného rozhodnutí. Soud považuje za přesvědčivé i posudkové závěry, k nimž komise na základě zjištěných skutečností dospěla, neboť v posudku je řádně stanovena hlavní příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce, je popsána míra funkčního postižení vyplývající z jeho onemocnění, řádně je odůvodněn posudkový závěr, rovněž je stanoveno i omezení, které však žalobce nevylučuje zcela z možnosti výkonu zdravotně vhodného zaměstnání. Lékař OSSZ, který vypracoval podkladový posudek pro vydání rozhodnutí žalované ze dne 29.4.2011, i lékař ČSSZ hodnotící zdravotní stav žalobce v řízení o námitkách, tak i PK MPSV, hodnotili zdravotní stav žalobce, jak uvedeno shora. Nejvyšší přiznaná 25% ztráta pracovní schopnosti však nedosahuje potřebných 35% této ztráty pro invaliditu prvního stupně, tudíž žalobce nebyl uznán invalidní k datu vydání napadeného rozhodnutí. Posudek PK MPSV soud považuje za úplný a celistvý, neboť byl vypracován za účasti odborného lékaře z oboru chirurgie po zhodnocení veškeré předložené zdravotnické dokumentace žalobce, když při vyhodnocení posudkových závěrů bylo vycházeno ze zjištěných diagnóz.

Krajský soud v Plzni ze shora uvedených důvodů proto *žalobě žalobce nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.*, ve kterém je uvedeno, že soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku). *Soud napadené rozhodnutí žalované ze dne 8.8.2011 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu*, protože žalobce neprokázal, že splňuje podmínky pro přiznání invalidity prvního až třetího stupně a žalovaná se vypořádala dostatečným způsobem i se všemi námitkami žalobce ze dne 20.5.2011 proti rozhodnutí ze dne 29.4.2011.

Žalobce ve věci neměl úspěch a správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (výrok II. rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 25.ledna 2012

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně